



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobců: a) JUDr. D. H.**, nar. „X“, **b) Ing. P. S.**, nar. „X“, oba bytem „X“, zastoupených JUDr. Marinou Machytkovou, advokátkou, se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, **proti žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2012, č. j. 115/UPS/2011/3,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhali vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2012, č. j. 115/UPS/2011/3, jímž byla na základě odvolání žalobců změněna výroková část I. rozhodnutí Magistrátu města Chomutova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 2. 2011, č. j. CJ MMCH/13242/2011, sp. zn. OSÚaŽP/S/01812/2011/ČerP, tak, že byla nahrazena textem: „*podle § 141 odst. 1 a v souladu s § 132 odst. 2 písm. g) stavebního zákona [zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), pozn. soudu] se ukládá těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům či stavbám na nich: Ing. P. S. ..., JUDr. D. H. ... (dále jen povinný), aby ve lhůtě 6 pracovních dnů umožnili provedení prací na stavbě: Obnovení odvětrání kolektoru Prior – Zimní stadion v č. p. 4503, Palackého, Chomutov ..., na pozemku*

p. č. 240/10 v katastrálním území Chomutov I, ze své stavby: chodba ke kolektoru v č. p. 4503. Povinnost se ukládá ve prospěch: ČEZ Teplárenská, a. s. ... (dále jen stavebník) s tím, že tento potřebu umožnění přístupu oznámí povinnému 14 dnů předem“. Výrokové části II. a III. zůstaly beze změn. Vedle toho žalobci požadovali, aby soud vyslovil také nicotnost výše specifikovaného prvoinstančního rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobcům náklady řízení.

V žalobě žalobci namítali, že napadená rozhodnutí trpí závažnými vadami ve smyslu § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jež je činí fakticky neuskutečnitelnými, a tedy absolutně nevykonatelnými. Napadená rozhodnutí byla vydána k provedení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48078/2009 [pozn. soudu: žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2010, č. j. 605/UPS/2009/3, jímž bylo potvrzeno zmíněné rozhodnutí stavebního úřadu, soud usnesením ze dne 25. 7. 2012, č. j. 15 A 50/2012 - 41, vyloučil k samostatnému projednání a usnesením ze dne 30. 8. 2012, č. j. 15 A 76/2012 - 15, ji odmítl], kterým bylo společnosti ČEZ Teplárenská, a. s., nařízeno obnovení předcházejícího stavu stavby: odvětrání kolektoru Prior – Zimní stadion v budově č. p. 4503, umístěné na pozemku parc. č. 240/10 v katastrálním území Chomutov I (dále jen „budova č. p. 4503“, „pozemek parc. č. 240/10“). Podle žalobců se kolektor Prior – Zimní stadion, ani jiné zařízení k odvětrávání, ani přístupová chodba ke kolektoru v budově č. p. 4503 a ani na pozemku parc. č. 240/10 nenachází a nikdy nenacházely. Vchod do obytné části budovy č. p. 4503 je výhradně přístupovou chodbou do bytových jednotek, nikoli ke kolektoru. Místo instalace zařízení k odvětrávání se podle žalobců nachází pod chodníkem sousedícím s pozemkem parc. č. 240/17 v katastrálním území Chomutov I (dále jen „pozemek parc. č. 240/17“), přístupová chodba k zařízení k odvětrávání se nachází v budově bez čísla popisného nebo evidenčního, se způsobem využití: objekt občanské vybavenosti, stojící na pozemku parc. č. 240/17. Specifikace nemovitostí, v nichž se má nacházet místo instalace zařízení, uvedená ve všech rozhodnutích, odpovídá jejich odůvodněním, proto se podle žalobců nejedná o zřejmou nesprávnost, kterou by bylo možné odstranit postupem podle § 70 správního řádu.

Žalobci zároveň poukázali na fakt, že všechna rozhodnutí byla vydána za účelem obnovení předcházejícího stavu stavby, aniž by bylo zřejmé, jaký předcházející stav měl být dosažen. Správním orgánům totiž bylo známo, že předcházející stav není ničím dokumentován, a to ani fakticky (např. fotodokumentací), ani právně (existencí kolaudačního rozhodnutí). Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48078/2009, uvádí, že má dojít k obnovení odvětrávání kolektoru v souladu s rozhodnutím ze dne 24. 5. 1974, zn. Výst.814/74-Sk-Ma, a projektovou dokumentací uloženou v archivu stavebního úřadu. Z uvedeného rozhodnutí však podle žalobců nelze vycházet, neboť toto rozhodnutí o trvalém provozu a užívání kolektoru bylo vydáno s řadou podmínek, které nebyly splněny. Nebyla realizována podmínka, že po dokončení stavby objektu Z10 (nyní budova č. p. 4503) zajistí investor u dodavatele stavby propojení vzduchotechnického potrubí pro odvod vzduchu z kolektoru nad střechu obytného domu Z10 podle projektové dokumentace, neboť k tomuto propojení fakticky nikdy nedošlo, resp. od doby převzetí budovy žalobci se v budově nenacházelo žádné vzduchotechnické potrubí pro odvod vzduchu z kolektoru. K této stavební úpravě neexistuje žádné kolaudační rozhodnutí a její případná historická existence nebyla zdokumentována ani jiným způsobem. Jako další nesplněné podmínky žalobci uvedli předání a převzetí vzduchotechnického zařízení správcem kolektoru BSC MODŘANY [správně ESČ Komořany, pozn. soudu] včetně zaučení obsluhy a uzavření

smlouvy správce kolektoru o společném užívání a společném vstupu pro provádění údržby a odstraňování vad na zařízeních v kolektoru uložených.

S ohledem na výše uvedené žalobci považovali napadená rozhodnutí za fakticky neuskutečnitelná a absolutně nevykonatelná, neboť po žalobcích i po společnosti ČEZ Teplárenská, a. s., požadují absolutně nemožné plnění. Rozhodnutí proto trpí natolik závažnými vadami, že nelze hovořit o jejich existenci, nevyvolávají žádné právní účinky, nikoho nezavazují a nejsou způsobila vyvolat zamýšlené právní následky. Žalovaný pochybil, když se touto námitkou žalobců řádně nezabýval a v podstatě v plném rozsahu se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, proti jehož rozhodnutí se žalobci odvolávali.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Nesouhlasil s názorem žalobců o nesprávné identifikaci nemovitosti, ze které měl být umožněn přístup ke stavbě sloužící k odvětrání kolektoru. Dodal, že ani nesprávná identifikace nemovitosti by nebyla schopna způsobit nicotnost rozhodnutí. Ze všech dokumentů včetně žaloby podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalobci jsou si vědomi, kde se stavba sloužící k odvětrávání kolektoru a přístupová chodba k ní nachází. Dovolávají se pouze toho, že v rozhodnutí je označen pozemek parc. č. 240/10 namísto sousedního pozemku parc. č. 240/17. O faktické neuskutečnitelnosti rozhodnutí a absolutní nemožnosti ukládaného plnění nelze podle žalovaného hovořit, neboť žalobci vědí, jaká povinnost jim byla uložena, a plnění je objektivně proveditelné, protože v podstatě jde pouze o odemčení dveří do přístupové chodby budovy č. p. 4503, jejíž existence a umístění je žalobcům známa.

K argumentaci žalobců týkající se lokalizace kolektoru, jeho odvětrávacího zařízení a přístupové chodby žalovaný uvedl, že dveře do spojovací chodby, která jako jediná umožňuje bezpečný přístup ke stavbě zajišťující odvětrávání kolektoru, jsou situovány v budově č. p. 4503. Zdůraznil, že tento objekt zasahuje svou suterénní částí i na pozemek parc. č. 240/17, na kterém je současně umístěn objekt občanské vybavenosti bez čísla popisného a evidenčního. Uvedené bylo zjištěno nejen z výkresové části dokumentace vzduchotechniky kolektoru, ale rovněž při několika místních šetřeních stavebního úřadu. Žalobci byli ke zpřístupnění prostor několikrát vyzváni ze strany vlastníka kolektoru společnosti ČEZ Teplárenská, a. s. V reakcích na výzvy neoznačovali žalobci plnění za absolutně nemožné, nýbrž podmiňovali zpřístupnění dotčených prostor uzavřením soukromoprávní dohody. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobci v odvolání pouze upozorňovali na existenci dalších přístupových cest ke stavbě kolektoru a nenamítali, že by se v jejich objektu nenacházely dveře do předmětné spojovací chodby.

Žalovaný doplnil, že stavba kolektoru byla vybudována na základě projektové dokumentace, zpracované Krajským projektovým ústavem pro výstavbu měst a vesnic v Ústí nad Labem, v září 1968. Integrální součástí tohoto projektu byla elektrická rozvodna a vzduchotechnický systém. Bez tohoto systému by kolektor nemohl být posouzen jako schopný bezpečného a spolehlivého provozu (viz revizní zprávy elektrického zařízení ze dne 25. 5. 1972 a 2. 10. 1972) a následně povolen k trvalému provozu a užívání (viz rozhodnutí Městského národního výboru v Chomutově ze dne 24. 5. 1974, zn. Výst.814/74-Sk-Ma). Podle dochovaných dokumentů byla vzduchotechnika kolektoru připojena na výfukové potrubí umístěné v objektu Z10, nyní evidovaném pod č. p. 4503. Skutečnost, že odvětrání kolektoru bylo instalováno na tomto objektu, podle žalovaného jednoznačně dokládá i jeho současná podoba. Výfukové potrubí je vedeno od druhého nadzemního podlaží budovy

č. p. 4503 až na její střechu a svou podobou přesně odpovídá dokumentaci stavby kolektoru z roku 1968.

Žalobci v replice uvedli, že z vyjádření žalovaného vyplývá absolutní nepochopení a neznalost skutkového stavu, zejména vnitřního uspořádání a technického řešení dotčených budov, jejich stavebních částí, samotného kolektoru Prior a instalace technologie v budově žalobců, jakož i vlastnických práv žalobců a společnosti ČEZ Teplárenská, a. s. Tato společnost si nárokuje průchod do svého kolektoru, který je pod chodníkem ve vlastnictví města Chomutova, a to přes budovu č. p. 4503 vlastněnou žalobci, i když má možnost vlastního řádně zkolaudovaného přístupu přístupovými větracími otvory mimo budovu žalobců, a zamýšlí v budově a na pozemku žalobců instalovat jakousi technologii, která bude pevně spojena s budovou, aniž by k tomuto postupu měla jakýkoli právní titul. Žalobci konstatovali, že jim není známo, že by se za dobu od převodu vlastnických práv od původního vlastníka Válcovny trub, a. s., v roce 1994 v nemovitostech nacházela jakákoli technologie sloužící k odvětrávání nebo podobným účelům. Ani v předávacím protokolu při předání a převzetí nemovitosti v roce 1994 není o takové technologii žádný záznam. Prostor, který si nárokuje společnost ČEZ Teplárenská, a. s., se nenachází a nikdy nenacházel v budově č. p. 4503. Tento prostor tudíž podle žalobců není a nikdy nemůže být stavbou, ve které má být na základě rozhodnutí stavebního úřadu realizována stavba obnovení odvětrávání kolektoru Prior – Zimní stadion. Napadená rozhodnutí jsou proto vadná a fakticky naprosto neuskutečnitelná, neboť žalobcům ukládají absolutně nemožné plnění.

Tvrzení žalovaného, že žalobci jsou si vědomi toho, jaká povinnost je jim ukládána, žalobci odmítli. Zdůraznili, že do práv dotčených osob lze zasahovat jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (§ 2 správního řádu) a správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Je-li napadenými rozhodnutími zasahováno do vlastnického práva žalobců, musí se tak stát pouze v nezbytném a jasně vymezeném rozsahu a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Přibližné vymezení prostoru, v němž má společnost ČEZ Teplárenská, a. s., realizovat shora specifikovanou stavbu a který mají žalobci zpřístupnit, a následné tvrzení žalovaného, že žalobci ví, kde se dotčené prostory nacházejí, považovali žalobci za naprosto nepřipustné. Žalobci podotkli, že v bezprostředním sousedství chodníku, pod nímž je veden kolektor, je výhradně nemovitost bez č. p. na pozemku parc. č. 240/17, proto není možné žalobcům nařídit jakoukoli povinnost v budově č. p. 4503.

Podle žalobců nemají společnost ČEZ Teplárenská, a. s., ani stavební úřad k dispozici žádný dokument, který by dokládal, že došlo k napojení odvětrávání na nemovitosti, které jsou ve vlastnictví žalobců. Společnost ČEZ Teplárenská, a. s., za celou dobu trvání vlastnického práva žalobců nepožadovala přístup či využití jakéhokoli zařízení, které by sloužilo k odvětrávání jí vlastněného kolektoru. Objekt Z10, nyní budova č. p. 4503, byl zkolaudován dne 28. 1. 1975 a v tomto rozhodnutí není jediná zmínka o napojení nebo existenci vzduchotechniky. K napojení vzduchotechnického potrubí podle žalobců patrně nikdy nedošlo, neboť po kolaudačních rozhodnutích se na problém pozapomnělo a teprve po 37 letech si společnost ČEZ Teplárenská, a. s., začala nárokovat přístup do nemovitostí ve vlastnictví žalobců. Žalobci této společnosti několikrát neúspěšně navrhovali uzavření soukromoprávní dohody a upozorňovali stavební úřad na neúplnost materiálů dokládajících předešlý stav.

Žalobci podotkli, že se nebrání poskytnout přístupovou cestu z budovy č. p. 4503, tato přístupová cesta však nevede do kolektoru ve vlastnictví společnosti ČEZ Teplárenská, a. s.,

ale do dalších částí objektů (skladů) ve vlastnictví žalobců. Kolektor je podle žalobců umístěn až za hranicí pozemku parc. č. 240/17, přičemž mezi budovou č. p. 4503 a kolektorem jsou nemovitosti ve vlastnictví žalobců, které slouží ke skladovým účelům. Žalobcům byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost umožnit přístup do kolektoru, nelze se však po nich domáhat, aby strpěli jakékoli stavební práce. Žalobci doplnili, že společnosti ČEZ Teplárenská, a. s., nejednou umožnili vstup do chodby budovy č. p. 4503, která není přístupovou chodbou, ale vstupní chodbou do dvanácti bytů, a rovněž otevřeli dveře vedoucí do skladu. Skladové prostory ovšem nemají s danou věcí nic společného. Žalobci uzavřeli, že společnost ČEZ Teplárenská, a. s., uznala, že na základě napadených rozhodnutí jí nepřísluší do uvedených prostor vstupovat.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobci s tímto postupem výslovně souhlasili a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádřili se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud především pokládá za potřebné připomenout definici nicotnosti, která vyplývá z ustálené judikatury správních soudů. Nicotný je takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). Žalobcům lze tedy přisvědčit, že absolutní nemožnost plnění představuje jeden z možných důvodů nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutí v projednávané věci však takovou vadu nevykazují.

Při posuzování, zda je plnění uložené napadeným rozhodnutím možné, či nikoliv, je třeba vycházet zejména z vlastního výroku napadeného rozhodnutí, který si žalobci nesprávně interpretují. Napadené rozhodnutí vychází z pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48078/2009, které nebylo předmětem přezkumu v odvolacím řízení a není předmětem přezkumu ani v tomto soudním řízení. Žalobou napadené rozhodnutí žalobcům ukládá pouze to, aby ze své stavby: chodba ke kolektoru v budově č. p. 4503 umožnili provedení prací na stavbě nazvané *Obnovení odvětrání kolektoru Prior – Zimní stadion v č. p. 4503, Palackého, Chomutov*. Z takto formulovaného výroku rozhodně nevyplývá, že by se kolektor Prior – Zimní stadion musel nacházet v budově č. p. 4503. V této budově se podle názoru správních orgánů nachází pouze chodba ke kolektoru a v minulosti se zde mělo nacházet rovněž odvětrání kolektoru. Námitku žalobců, že se v budově č. p. 4503, ani na pozemku parc. č. 240/10 kolektor Prior – Zimní stadion nikdy nenacházel, vyhodnotil soud jako bezpředmětnou.

Z fotodokumentace datované dny 18. 6. 2007 a 17. 3. 2010, která je součástí správního spisu, soud zjistil, že z budovy č. p. 4503 ve vlastnictví žalobců vede chodba, kterou se lze dostat ke kolektoru Prior – Zimní stadion. Část této chodby byla v minulosti ze strany žalobců, resp. jejich nájemníků, využívána jako skladovací prostory, stavební úřad však rozhodnutím ze dne 3. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48065/2009, uložil žalobcům, aby odstranili stavební úpravy v 1. PP budovy č. p. 4503 – rozšíření skladových prostor provozovny dm drogerie markt, s. r. o., provedené bez povolení stavebního úřadu. V podmínkách pro odstranění stavby stavební úřad uvedl, že bude zazděn vstupní otvor mezi skladem provozovny drogerie a chodbou ke kolektoru, bude obnoven vstupní otvor do předmětné chodby z prostor 1. NP bytové části budovy č. p. 4503 a bude obnoven otvor mezi chodbou v budově č. p. 4503 a spojovacím krčkem ke kolektoru Prior – Zimní stadion. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 12. 2009 a podle fotodokumentace datované dnem 17. 3. 2010 byly uvedené stavební úpravy odstraněny, čímž došlo k obnovení vstupu do chodby ke kolektoru z bytového prostoru v budově č. p. 4503 a obnovení vstupu do spojovacího krčku z chodby do kolektoru. Vzhledem ke skutečnosti, že účastníky předmětného řízení byli pouze žalobci a povinnost uložená rozhodnutím ze dne 3. 11. 2009 byla ze strany žalobců splněna, nemá soud pochybnosti o tom, že žalobci vědí o existenci chodby, která vede z budovy č. p. 4503 ke kolektoru Prior – Zimní stadion. Ostatně také v replice k vyjádření žalovaného žalobci popsali, že tento kolektor je umístěn až za hranicí pozemku parc. č. 240/17 a mezi budovou č. p. 4503 a kolektorem jsou nemovitosti ve vlastnictví žalobců, které slouží ke skladovým účelům. Podle názoru soudu je tudíž zcela zřejmé, že žalobci jasně vědí o umístění kolektoru, stejně tak jako o přístupové chodbě k němu, pouze tuto chodbu zaměňují se skladovacími prostory, resp. tvrdí, že přístupová chodba k zařízení k odvětrávání kolektoru se nachází v budově bez čísla popisného a čísla evidenčního na pozemku parc. č. 240/17, ačkoliv je zřejmé, že skutečný přístup do této chodby vede z budovy č. p. 4503. Námitku žalobců, že se v budově č. p. 4503 nenachází přístupová chodba ke kolektoru, považuje soud za vyvrácenou.

Již na základě těchto zjištění lze dospět k závěru, že napadené rozhodnutí neukládá žalobcům absolutně nemožné plnění, neboť v budově č. p. 4503 evidentně existuje chodba ke kolektoru, ze které mají žalobci umožnit provedení prací na stavbě v napadeném rozhodnutí označené. V této souvislosti soud poukazuje na § 76 odst. 5 písm. a) a b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého

má společnost ČEZ Teplárenská, a. s., jakožto držitel licence na rozvod tepelné energie právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech rozvodná tepelná zařízení, stavět podpěrné body a přetínat tyto nemovitosti potrubními trasami, a dále právo vstupovat a vjíždět na cizí nemovitosti v souvislosti se zřizováním a provozem rozvodných zařízení. Provádění uvedených činností, k nimž logicky patří i obnovení odvětrávání kolektoru Prior – Zimní stadion, které bylo uloženo společnosti ČEZ Teplárenská, a. s., není podmíněno souhlasem vlastníka dotčených nemovitostí. Společnost ČEZ Teplárenská, a. s., tedy disponuje řádným právním titulem k tomu, aby provedla obnovení odvětrání kolektoru, které jí bylo uloženo pravomocným a vykonatelným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48078/2009. Plnění uložené žalobcům, spočívající v umožnění provedení prací specifikovaných v žalobou napadeném rozhodnutí ze své stavby: chodba ke kolektoru v budově č. p. 4503, je tedy zcela jednoznačně fakticky i právně možné, což znamená, že namítaný důvod nicotnosti není dán.

Z dalších fotografií, které byly pořízeny při kontrolní prohlídce budovy č. p. 4503 a jsou založeny ve správním spisu, vyplývá, že z kolektoru Prior – Zimní stadion vedlo do budovy č. p. 4503 vzduchotechnické potrubí, které ústilo na střeše této budovy. Na fotografiích je zřetelně vidět výfuk na střeše budovy i cesta, kudy toto potrubí do budovy č. p. 4503 vstupovalo a kudy vedlo. Dokladem toho je kromě výfuku i zazděný prostup stěnou kolektoru do obslužné chodby, který navazuje na zbytek potrubí vzduchotechniky v komoře ventilátoru, včetně zcela zřetelné stavební podpory, na které toto potrubí leželo. Fotografie současně dokládají i skutečnost, že původní provizorní výfuk z I. etapy výstavby byl zrušen a nahrazen výstupním potrubím vedoucím do budovy č. p. 4503. Tvrzení žalobců, že se v této budově nikdy žádné zařízení k odvětrávání nenacházelo, tudíž evidentně není pravdivé. Nelze vyloučit možnost, že část vzduchotechnického potrubí byla odstraněna dříve, než se žalobci stali vlastníky předmětné budovy, to však nic nemění na skutečnosti, že stav, který má být na základě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48078/2009, obnoven, v minulosti reálně existoval. Ani tato námitka proto není důvodná.

Žalobcům lze přisvědčit v tom, že neexistuje fotodokumentace, která by fakticky zachycovala předcházející stav, jenž má být obnoven. Soud však považuje za významné, že z aktuální fotodokumentace je jednoznačně seznatelné, že stav, který má být obnoven, skutečně existoval. Jeho konkrétní podobu je přitom možné bez potíží odvodit ze stavební (projektové) dokumentace z roku 1968.

K námitce neexistence kolaudačního rozhodnutí k odvětrávání kolektoru, jež má být obnoveno, soud odkazuje na opakovaně zmiňované rozhodnutí Městského národního výboru v Chomutově ze dne 24. 5. 1974, zn. Výst.814/74-Sk-Ma, jímž bylo rozhodnuto o trvalém provozu a užívání objektu „kolektor“ vybudovaného podél objektu Z10 (nyní budova č. p. 4503) a Z13. Toto rozhodnutí bylo vydáno v době účinnosti zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, a vládního nařízení č. 8/1956 Sb., o odevzdání a převzetí dokončených staveb nebo jejich částí a o povolení k jejich uvedení do trvalého provozu (užívání). Tehdejší právní úprava neznala kolaudační rozhodnutí a právě zmíněné rozhodnutí o trvalém provozu a užívání – jak ostatně vyplývá z jeho označení i obsahu – opravňovalo k trvalému užívání předmětné stavby v souladu s podmínkami, jež byly v tomto rozhodnutí stanoveny. Žalobci tvrdí, že z těchto podmínek nebyla splněna především podmínka, že po dokončení stavební části objektu Z10 (nyní budova č. p. 4503) zajistí investor u dodavatele stavby propojení

vzduchotechnického potrubí pro odvod vzduchu z kolektoru nad střechu budovy č. p. 4503 podle projektové dokumentace. Nesplnění této podmínky dovozovali žalobci z toho, že podle jejich názoru se v budově č. p. 4503 nenacházelo žádné vzduchotechnické potrubí a jeho existence nebyla nijak zdokumentována. K tomu soud opakuje, že fotodokumentace založená ve správním spisu jednoznačně prokazuje, že v budově č. p. 4503 v minulosti vedlo vzduchotechnické potrubí. Námitka žalobců o nesplnění uvedené podmínky rozhodnutí o trvalém provozu a užívání kolektoru tudíž není důvodná. Svá tvrzení o nesplnění dalších podmínek žalobci nepodložili žádnými argumenty ani návrhy důkazů, proto se jimi soud nemohl blíže zabývat.

K rozhodnutí o trvalém provozu a užívání kolektoru soud doplňuje, že ze samotné podstaty slovního spojení *trvalý provoz a užívání* je zřejmé, že užívání stavby kolektoru nebylo povoleno na časově omezenou dobu, tudíž ani nebylo nutné vydávat nové rozhodnutí o trvalém provozu a užívání kolektoru poté, kdy došlo k propojení vzduchotechnického potrubí pro odvod vzduchu z kolektoru nad střechu budovy č. p. 4503. Soud zdůrazňuje, že podmínkou zmíněného rozhodnutí nebylo vybudování vzduchotechnického potrubí v budově č. p. 4503, nýbrž pouze jeho propojení s potrubím v rámci kolektoru. Vybudování vlastního vzduchotechnického potrubí v budově č. p. 4503 bylo součástí výstavby objektu Z10 podle jeho projektové dokumentace, a tudíž bylo schváleno k trvalému užívání a provozu rozhodnutím Městského národního výboru v Chomutově ze dne 28. 1. 1975, zn. Výst.7427/2780/An, jímž bylo rozhodnuto o trvalém užívání a provozu objektu Z10 (nyní budova č. p. 4503). To platí i přesto, že vzduchotechnické potrubí není v tomto z pohledu velikosti objektu (budovy č. p. 4503) velice stručném rozhodnutí výslovně zmíněno. Soud proto shledal námitku žalobců, že neexistuje kolaudační rozhodnutí k odvětrávání kolektoru, jež má být obnoveno, zcela nedůvodnou.

Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobců, že se žalovaný řádně nezabýval jejich námitkou, že rozhodnutí týkající se obnovení odvětrávání kolektoru jsou fakticky neuskutečnitelná a absolutně nevykonatelná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vysvětlil, že předmětem daného správního řízení byla povinnost žalobců umožnit provedení prací, nikoliv přezkum pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. CJ MMCH/48078/2009, ukládajícího společnosti ČEZ Teplárenská, a. s., obnovení odvětrávání kolektoru. Žalovaný dále uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu stanovuje žalobcům povinnost zpřístupnit kolektor prostřednictvím chodby v budově č. p. 4503, což podle žalovaného znamená odemčení uzamykatelných dveří a umožnění průchodu danou budovou. Tím žalovaný nepochybně vyvrátil odvolací námitku žalobců, že rozhodnutí stavebního úřadu je fakticky neuskutečnitelné a absolutně nevykonatelné.

Žalobci dále namítali, že společnost ČEZ Teplárenská, a. s., má možnost vlastního přístupu ke kolektoru mimo budovu č. p. 4503 a že do práv dotčených osob lze zasahovat jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (§ 2 správního řádu) a správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). K tomu soud podotýká, že tyto námitky žalobci poprvé uplatnili až v replice k vyjádření žalovaného, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Přísná dispoziční a koncentrační zásada, které ovládají soudní řízení ve správním soudnictví, přitom neumožňují, aby se soud zabýval žalobními body vznesenými po uplynutí této lhůty (srov. § 71 odst. 2 věta třetí a § 72 odst. 1 s. ř. s.). Pouze nad rámec potřebného odůvodnění soud

dodává, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a zasahuje do práv žalobců jen v nezbytném a jasně vymezeném rozsahu, neboť přístup ke kolektoru větracími otvory umožňuje provádět kontrolní a servisní činnost, nikoli však stavební práce, pro jejichž řádný a bezpečný průběh je nezbytný právě přístup přes budovu č. p. 4503.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí není nicotné, a proto podané žalobě nelze vyhovět. Soud dále zjistil, že rozhodnutí netrpí ani vadami, k nimž musí soud přihlížet ex offio, tudíž není dán ani důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobci ani zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nenavrhovali. Žalobu soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová